

Відгук
офіційного опонента, кандидата педагогічних наук,
Просіної Ольги Володимирівни
на дисертацію Ху Маньлі
«Методика підготовки керівника вокального ансамблю в системі вищої
музично-педагогічної освіти України і Китаю»,
подану на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук
зі спеціальності 13.00.02 – теорія та методика музичного навчання.

У ХХІ ст. потреба оновлення змісту освіти на всіх її ланках актуалізувала інноваційні процеси, що не лише стали пріоритетним напрямом загального розвитку, але й набули характеру конкретного шляху реалізації завдань, спрямованих на впровадження сучасних підходів до підготовки педагогів, які забезпечують інтеграцію вітчизняної освіти до світового освітнього простору. Зокрема позитивним досвідом стає занурення у світ китайської музичної культури, вивчення узагальнень китайських музичних дослідників, їх глибокий зміст наукових надбань. Тому дисертаційне дослідження Ху Маньлі на тему: «Методика підготовки керівника вокального ансамблю в системі вищої музично-педагогічної освіти України і Китаю», вже тільки з цих міркувань можна визначати як таке, що є актуальним для теорії і практики педагогіки.

Новизна роботи виявляється у розроблених компонентах структури, критеріїв, показників та методичної моделі підготовки майбутнього вчителя музики до роботи з вокальними ансамблями у школах Китаю та України; важливим є визначення функцій, комплексу методів і прийомів, методичних підходів та принципів цього напрямку навчальної діяльності.

Автором виявлено характерні ознаки підготовки майбутніх учителів музики до керівництва вокальними ансамблями, що базується на системному, аксіологічному, особистісному, гедоністичному, творчому підходах. Важливим аспектом роботи є узагальнення досвіду підготовки майбутніх учителів музики до роботи з вокальними ансамблями школярів України і

Китаю, визначення основних функцій співацького навчання, а саме: системно-цілісну, організаційну, комунікативну, діагностичну, проєктивну.

Цінність і значущість дисертаційного дослідження Ху Маньлі також підсилюється тим, що теоретичні висновки та експериментальні результати можуть служити для оновлення змісту навчальних курсів зі співацької роботи студентів, уточненню планів і програм для підготовки майбутніх вчителів музики до роботи в школах Китаю та України, визначенню специфічності підготовки китайських студентів до вокально-ансамблевої діяльності, дозволяють інтегрувати результати дослідження в освітнє середовище Китаю.

Зазначу, що успішності здійснення такого дослідження сприяє чітко визначений та узгоджений Ху Маньлі науковий апарат, зокрема його мета і завдання, які орієнтують на поетапний зміст пошукової роботи. Обрані методи дослідження адекватні до його предмету і завдань.

Позитивне враження справляє глибокий концептуальний аналіз роботи науковців у психолого-педагогічній та музично-виконавській сфері, а також проведений аналіз досвіду підготовки майбутніх учителів музики до роботи з вокальними ансамблями школярів України і Китаю.

Глибоке проникнення у сутність змісту діяльності учителя музики дало можливість дисертантові зробити ґрунтовні висновки, зокрема влучно зазначено, що керівник вокального ансамблю пов'язаний соціальною місією – захопити учнів загальноосвітньої школи музичним мистецтвом, красою звучання дитячих голосів, пропонуючи учням шкільну пісню для виконання керівник вокального ансамблю повинен продемонструвати художнє виконання пісні, та захопити учнів самобутністю музичних творів.

Розроблена Ху Маньлі методична модель підготовки майбутніх учителів музики до керівництва вокальними ансамблями є інноваційною та самобутньою, визначені педагогічні умови (створення атмосфери психологічного комфорту студентів з урахуванням особливостей адаптивної

готовності до нових умов навчання; стимулювання пізнавального інтересу до роботи з вокальними ансамблями засобом використання сучасних мультимедійних технологій (відео-, аудіо-, інтернет-ресурси; застосування форм і методів навчання на основі встановлення міжсуб'єктної взаємодії з метою професіоналізації вокальної підготовки студентів як керівників вокальних ансамблів; проектування педагогічних ситуацій, що забезпечують взаємозв'язок теорії та практики вокально-хорового навчання; заохочення ініціативи студентів до проявів лідерських якостей у процесі спільної вокально-ансамблевої діяльності; створення ситуацій успіху в практичній діяльності) є оптимальними для формування готовності студентів до практичного застосування набутих фахових знань у процесі керівництва вокальним ансамблем.

У представленому науковому дослідженні важливими є не лише науково-теоретичний рівень осмислення зазначеної проблеми, а й насичення роботи статистичною інформацією, даними експериментальних зрізів, здійснених в тому числі і самим дослідником шляхом використання адекватно дібраного та розробленого автором діагностичного інструментарію (що підтверджують додатки та посилання на них по тексту), а також виваженими умовиводами автора .

Основні теоретичні положення, практичні результати та висновки проведеного Ху Маньлі дослідження висвітлено у 7 публікаціях автора, у тому числі у 5 статтях у провідних фахових виданнях, 1 міжнародній статті, а також оприлюдненні на міжнародних та всеукраїнських науково-практичних конференціях. Автореферат дисертації повністю відповідає її основному змісту.

У цілому позитивно оцінюючи дисертаційне дослідження Ху Маньлі, у дискусійному плані висловлюємо деякі зауваження та побажання:

1. Для дисертації характерною є деталізація значного обсягу теоретико-методологічного матеріалу з проблеми дослідження. З метою кращого розуміння науково-творчого задуму автора бажано було б ширше висвітлити особливості вокально-ансамблевої роботи в Китаї.

2. У дисертації розглянуті основні підходи до організації співацької підготовки майбутніх учителів музики. На нашу думку, слід було б підкреслити значення особистісного підходу до вокального навчання, адже саме він допомагає спрямувати студентів на самореалізацію у роботі з вокальними ансамблями.

3. У другому розділі дисертації автором представлена компонентна структура готовності майбутнього вчителя музики керівництва вокальними ансамблями. Оскільки важливим структурним елементом формування означеного феномена є емоційно-рефлексивний компонент, доцільно було б передбачити механізми стимулювання майбутніх учителів музики до вирішення складних музично-педагогічних завдань, які виникають у практичній діяльності.

4. Важливою в дисертації є розроблена автором педагогічна умова широкого впровадження ситуацій успіху в навчальний процес, що спонукають майбутніх учителів музики до творчого самовираження у процесі роботи з вокальним ансамблем. Виникає питання, як означена педагогічна умова була впроваджена в експериментальну роботу.

5. У третьому розділі дисертаційного дослідження використано багато прикладів вокально-ансамблевого навчального матеріалу для школярів. Бажано було б видати репертуар для вокальних ансамблів окремою збіркою.

Зазначенні зауваження та побажання носять рекомендаційний характер та суттєво не впливають на якість виконання дисертаційного дослідження.

ВИСНОВОК: враховуючи актуальність, новизну, оригінальність, завершеність, самостійність і цілісність дисертації «Методика підготовки керівника вокального ансамблю в системі вищої музично-педагогічної освіти України та Китаю», внесок дослідника в теорію і практику сучасної музичної педагогіки вищої школи, зміст і оформлення результатів якого відповідають стандартним вимогам «Порядку присудження наукового ступеня та присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24.07.2013 року за № 567 щодо кандидатських дисертацій, а її автор Ху Маньлі заслуговує на присудження наукового ступеня кандидата педагогічних наук зі спеціальності 13.00.02 – «Теорія та методика музичного навчання».

Офіційний опонент,
кандидат педагогічних наук,
провідний науковий співробітник
лабораторії позашкільної освіти
Інституту проблем виховання
НАПН України

О.В. Просіна

